

Sygn. akt V Ca 727/15

V Cz 777/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miasto R.

przeciwko A. B. i H. B.

o ochronę służebności

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt XI C 1500/14

oraz na skutek zażalenia pozwanego A. B.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt XI C 1500/14

I. oddala apelację,

II. oddala zażalenie,

III. odstępuje od obciążania pozwanych kosztami postępowania apelacyjnego i zażaleniowego na rzecz powoda.

SSO Adam Simoni SSO Barbara Chłędowska SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn.akt VCa 727/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 maja 2015 r., sygn akt XIC 1500/14 Sąd Rejonowy w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa Gminy Miasto R. wytoczonego przeciwko A. B.

i H. B. o ochronę służebności:

I. nakazał pozwanym A. B. i H. B. zaniechania naruszania prawa służebności przejazdu i przegonu bydła przysługującej powodowi Gminie Miasto R., ustanowionej szlakiem przebiegającym wschodnim krańcem działki nr (...) położonej w R. - Z. objętej Księgą Wieczystą nr (...), pasem o szerokości 3 metrów na rzecz właściciela działki nr (...) położonej w R. - Z. objętej Księgą Wieczystą nr (...), poprzez usunięcie przez pozwanych ogrodzenia usytuowanego na szlaku służebnym oznaczonego w opinii biegłego sądowego Ryszarda Komórka z dnia 25 lutego 2015r. literami E-D-C oraz gazonu kwiatowego znajdującego się obok punktu granicznego 4230

II. oddalił powództwo w pozostałej części ,

III. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.270 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

I. nakazał ściąganie od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwoty 860,10 zł (osiemset sześćdziesiąt złotych dziesięć groszy) tytułem brakującej części wynagrodzenia biegłego,

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły ustalenia faktyczne i zważania prawne zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku /k.182-195/, co też czyni zbędnym powtarzanie ich treści.

Apelację od powyższego wyroku złożyli pozwani / k.229-230/ zarzucając:

- naruszenie art. 233§1kpc poprzez:

a/nieuwzględnienie odpisu z dokumentu tj. postanowienia , gdzie wpisano służebność przejazdu i przegonu bydła pasem o szerokości 3 m po zachodniej stronie działki,

b/nieuwzględnienie faktu, że postanowienie Sądu Powiatowego w R. z dnia 24 lipca 1962 r., nie jest dołączone do księgi wieczystej ,

c/nie zbadanie aktu notarialnego zakupu działki (...), opbr.(...), przez pozwanych, gdzie żadne zapisy o ustanowieniu służebności nie figurują,

d/ nie przeprowadzenie dowodu z oględzin przedmiotu sporu tj działki (...), pomimo, że dowód ten zgłaszany był przez pozwanych kilkakrotnie i w ich ocenie miałyby istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy,

-naruszenie art. 177§1 kpc poprzez nie zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy służebność nie była wpisana w momencie wytoczenia powództwa do księgi wieczystej.

Apelujący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III poprzez oddalenie powództwa , ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 lutego 2016 r., pozwany oświadczył, że służebność ustanowiona wzdłuż granicy wschodniej nieruchomości została wpisana legalnie, ogrodzenie jest postawione w granicy tj. 3 metry od granicy naniesionej na mapach, a Sąd nie zbadał, czy ogrodzenie zostało dobrze postawione . Roszczenie powoda jest zatem sprzeczne z art. 5 kc./k.251, 253/.

Powódka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego./k.253/.

Jednocześnie pozwany podtrzymał zażalenie / k.216-217/ złożone od postanowienia Sadu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 czerwca 2015 r., /k.194-195/ , w którym odrzucono zażalenie pozwanego na postanowienie tamt. Sądu z dnia 21 maja 2015 r., w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z oględzin przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja pozwanych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sądowi Okręgowemu z urzędu znany jest fakt, że sporna służebność gruntowa wpisana została w postępowaniu wieczysto -księgowym 27 listopada 2014 r. przez

Sąd Rejonowy w Rzeszowie w sprawie DZkw (...)i DZkw (...)po działce (...) ,pasem szerokości trzech metrów stroną wschodnią, na rzecz działki (...) stanowiącej własność powódki. Wpis wieczysto księgowy został utrzymany w mocy przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie i był przedmiotem kontroli apelacyjnej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie, który postanowieniem z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt VCa 381/15 oddalił apelację uczestników, a pozwanych w niniejszym procesie.

Okoliczność powyższa została zresztą przyznana przez pozwanych na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 lutego 2016 r., zatem rozważanie zarzutów apelacji, dotyczących istnienia i przebiegu spornej służebności stało się zbędne.

Sporna służebność jak to przekonywująco wywiódł Sąd Rejonowy - po przepisaniu z dawnych ksiąg wieczystych – została w dniu 27 listopada 2014 r. ujawniona w księdze wieczystej prowadzonej dla działki nr (...) o nr (...) w Dz.I-Sp i w Dz.III m.in. na rzecz działki nr (...) (uprzednio pgr (...)) własności powódki. Powódce Gminie Miasto R. przysługuje zatem uprawnienie do korzystania z drogi służebnej o szerokości trzech metrów, biegnącej wschodnim krańcem nieruchomości własności pozwanych. Źródłem powstania tej służebności była umowa z 1961 r., a nie orzeczenie sądu, jak domagają się tego apelujący. Umowa darowizny z 9 marca 1961r. stanowiła podstawę do ujawnienia ograniczonego prawa rzeczowego w księgach wieczystych. Wbrew twierdzeniom apelujących dla ustalenia przebiegu służebności w odniesieniu do obecnych działek ewidencyjnych Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii geodezyjnej, w której biegły w sposób szczegółowy wskazał synchronizację geodezyjną nieruchomości objętych niniejszym postępowaniem, co z kolei pozwoliło na jednoznaczne ustalenie zarówno obecnej działki obciążonej jak i działki władnącej oraz przebiegu trasy służebności ustanowionej w kształcie z 1961r. Przebieg szlaku służebnego na gruncie, wykonywanie na nim aktów posiadania jak również okoliczność jego zawężenia przez pozwanych wskutek pobudowania ogrodzenia i postawienia gazonu kwiatowego na tym szlaku potwierdzają dowody w postaci dokumentacji fotograficznej, opinia biegłego geodety Ryszarda Komórka, zeznania świadków Z. T., R. J., G. W., J. J., J. M. oraz S. P., którym Sąd Rejonowy dał wiarę w całości w ramach uprawnień wynikających z treści art. 233§1 kpc.

Wobec prawidłowego ustalenia przebiegu służebności gruntowej i źródła jej powstania, zbędne było dokonywanie oględzin przedmiotu sporu, o który wnioskowali pozwani, skoro nie miało ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwani nie kwestionowali bowiem faktu wybudowania ogrodzenia jak również jego przebiegu i usytuowania naniesionego przez biegłego sądowego na wyrys z mapy ewidencyjnej.

Odnosząc się do podnoszonego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. zwrócić należy uwagę, że zgodnie z paragrafem pierwszym tego artykułu, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie

wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Są to zatem reguły jakimi powinien kierować się sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie przez pryzmat oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy, wbrew stanowisku apelujących, reguły wskazane w powołanym zakresie zastosował prawidłowo i zgodnie z nimi ustalił stan faktyczny sprawy, które to ustalenia Sąd Okręgowy akceptuje i uznaje za własne.

Błędny jest pogląd apelujących, że Sąd Rejonowy , naruszył art. 177§1 kpc nie zawieszając postępowania niniejszej sprawie, do czasu rozpoznania wniosku powódki o wpis służebności w księdze wieczystej.

Zawieszenie postępowania cywilnego ma bowiem charakter fakultatywny , a zatem słusznie Sąd Rejonowy ocenił, że postępowanie wieczysto-księgowe- obecnie już zakończone, o czym wspomniano wyżej ,nie miało wpływu na rozpoznanie roszczenia powódki , domagającej się petytoryjnej ochrony służebności gruntowej na podstawie art. 222 § 2 kc w zw. z art. 251 kc.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony przez pozwanych w uzupełnieniu apelacji zarzut, że udzielenie ochrony powódce narusza art. 5 kc, skoro pozwani nie wykazali na czym miałyby polegać nadużycie prawa podmiotowego przez powódkę domagającej się powstrzymania się pozwanych od działań, które uniemożliwiają korzystanie ze służebności.

Z tych motywów, skoro zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem i trafny w odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy, apelację pozwanych należało oddalić na podstawie art. 385 kpc.

Oddaleniu podlegało także zażalenie pozwanego złożone od postanowienia Sadu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 czerwca 2015 r., /k.194-195/ , w którym odrzucono zażalenie pozwanego na postanowienie tamt. Sądu z dnia 21 maja 2015 r., w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z oględzin przedmiotu sporu., a to wobec jego oczywistej bezzasadności / art. 397§2 kpc w zw. z art. 385 kpc/.

Rozstrzygnięcie kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia treść art. 102 kpc. Sąd Okręgowy uznał, że subiektywne przekonanie pozwanych o nieistnieniu służebności i faktyczne jej przepisanie do ksiąg wieczystych w trakcie trwania niniejszego procesu, usprawiedliwia nie obciążanie ich kosztami postępowania należnymi stronie powodowej.

SSO Adam Simoni SSO Barbara Chłędowska SSR del. do SO Witold Benicki